Kaupmehel oli linnas suur kalewi- ja riidekaubapood, mis wäga hästi käis ja palju kasu sisse tõi. Siinna oli just parajaste ühte õpipoissi waja.

Ühel päewal ütles kaupmees Jaanile: „Sa oskad nüüd Saksa keelt ja muud kooliasju, mis igapäewases elus tarwis läheb, kas sa ei taha kaupmeheks hakata? Minu poes on praegu õpipoissi koht saada, wõib olla, ehk sul on lusti seda omale wõtta. Kui sa niisama hoolikaks ja truuks jääd, nagu sa siia maani olnud, siis saab su käsi tõeste hästi käima ja su amet saab sind auusaste toitma.“

Jaan tõstis omad silmad tänades üles ja ütles: „Kõigest südamest hää meelega tahan ma kaupmeheks hakata ja tahan püüda omas ametis truu ja ustaw olla nii, et Teie mitte ei kahetse mind enda juure wõtnud olemast. Ma tänan ka kõigest südamest selle suure hää eest, mis Teie mulle siia saadik olete osaks saada lasknud ja tahan seda oma tänulikus südames kanda.“

Juba teisel päewal pääle selle läks Jaan oma uude ametisse. Nagu temast wõis oodata, täitis ta oma kohust suure truuse- ja hoolega. Kui tal wähe aega oli, siis püüdis ta iseõppimise läbi oma teadust wõeraste keelte tundmises kaswatada. Nimelt õppis ta hoolikalt Wene keelt, siis ka Prantsuse ja wiimaks Inglise keelt.

Nende keelte abiga wõis ta oma ametis päraſt palju kasu saata, sest et kaupmeestel sagedaste wõeraste maadega kirjatoimetust on, ja kes neid keeli mõistawad, nende käsi käib palju paremini, ja nad saawad palju enam palka kui muud kaupmehed.

Mõne aasta päraſt oli Jaani õppimise aeg mööda, aga ta jäi ka kui õppin'd kaupmees oma peremehe juure teenima ja jäi ikka niisama hoolikaks ja truuks, nagu ta enne oli olnud.

Oma keelte tundmise läbi õiendas ta palju asju ära, mis tema peremehel kui rikkal ja suurel kaupmehel õiendada oli. See tõstis teda kaupmehe silmas weel kõrgemale, ja kui mõne aja päraſt tema kontori kirjutaja ametist ära läks, pani ta Jaani sesse ametisse. Nüüd oli Jaani asi foguni hää, ja ta palk kaswis ikka suuremaks, sest niisugused kontori kirjutajad saawad sagedaste wäga suure palga, kui nad truud ja ustawad on.

Jaan oli ka oma peremehe kodakondne ja sõi tema lauas. Et ta kasin ja kokkuhoidew mees oli ja palju seltskondades ja trahterites ei armastanud käia, siis oli ta enamiste õhtulti, kui tal aega üle jäi, oma peremehe perekonnas ja ajas sääl kaupmehe emandaga ja tema kena jumeka tütrega magusat juttu, wiitis muul wiisil mõnusalt nende aega ja sai sedawiisi ka nende meeleſt wäga armsaks, nii et ta nagu täieste nende pere osaliseks ja sõbraks sai ja nemad ilma tema seltsita ei tahtnud ollagi.

Linnas läks peagi jutt laiali, et Jaan, keda muidugi nüüd peenemal wiisil Johanneseks hüüti, ehk küll nimi meest peenemaks ei tee waid palju enam mees nime, olla kaupmehe tütre peigmees. Just ilma põhjata ei olnud see jutt mitte, ehk küll kaupmehe tütar ja Jaan weel midagi oma keskes selle üle ei olnud rääkinud. Ilm teab ju sagedaste paremine kui inimene ise, kelle üle juttu tehtakse.

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1880. a.